

[Jørgen Jensen]

Når man samtidig er i den situation, at nogle af disse støtteordninger og stigningerne på jord og fast ejendom bevirker, at det kan betale sig i dag at lukke en virksomhed, begynde produktionen et andet sted i Danmark, som jo ikke er så stort, ja, så siger det også noget om, hvilken rolle det spiller, om man har en styring af investeringerne, og om de bliver placeret på det rigtige sted.

Jeg har blot inden for det lille område, hvor jeg har virket som fagforeningsformand i nogle år, set konkrete eksempler. Man kunne flytte en virksomhed fra København til Birkerød og sælge den gamle bygning og den omkringliggende jord, som ikke var så meget, og bygge en moderne fabrik i Birkerød og få fortjeneste ud af det, altså få den gratis. Det er klart, at noget sådant også hører med, når vi skal vurdere nødvendigheden af styringen af investeringerne.

Det er også nødvendigt at erkende, at der må et vist styr på produktionen. Vi har ingen industripolitik, siger vi. Nej, men hvad ligger der egentlig i det, hvis vi skulle have det? Var det så ikke en forudsætning, at Danmark også så på, hvilken produktion vi har mulighed for at gennemføre, og hvor vi ønsker at skabe baggrund for en produktion? Det hænger sammen med den uddannelse, vi kan give menneskene i dette land. Det hænger også sammen med de forudsætninger, vi har med hensyn til energi og råstoffer, hvad der ligger for os at producere, og hvilke afsætningsmuligheder vi kan have over for udlandet. Derfor er spørgsmålet om produktion ikke noget, der alene kan afgøres af markedsøkonomien. Lader vi det ske, er det klart, at vi får et spild af ressourcer, som der allerede er talt om heroppe, et spild, som betyder, at diskussionen om misbrug af ressourcer og om nulvækst rejser sig. Vi er ikke tilhængere af nulvækst, men vi er tilhængere af en styring, således at man bruger de kræfter, vi har, og de råstoffer og materialer, vi har, på en sådan måde, at det er til gavn for menneskene, og at det ikke bliver et spild.

Til sidst er der også spørgsmålet om fordelingen. Man kan ikke diskutere industripolitik, uden at man også diskuterer fordelingen af de værdier, der bliver frembragt. Her må man vel nok sige, at man igennem de senere år, ja, helt tilbage til 1960'erne, har ført en politik, som afspejler dette klassesamfund: at det er den stærkeste, der får den største bid.

Når man så samtidig politisk griber ind over for fagbevægelsen, er det klart, man får en skæv fordeling, en fordeling, som betyder, at den brede befolkning heller ikke får mulighed for at aftage den produktionsmængde, man frembringer. Derfor er det et spørgsmål om at erkende, at der er en sammenhæng her.

Vores konkurrencemuligheder har været nævnt, og her kører man igen på den gamle påstand, at hvis Danmark ikke kan producere og ikke kan afsætte varerne, er det, fordi lønnen er for høj. Dér må vi, som vi har fremholdt gentagne gange, slå fast, at produktionen og vores markedsandel ikke er faldet under krisen. Det er altså ikke, fordi vi ikke har kunnet konkurrere med udlandet, men fordi afsætningsmulighederne er forringede på grund af den nedadgående tendens, der har været i den kapitaliske verden; det er det, der afspejler sig her.

Det er nødvendigt at gøre op, at selv om lønnen nominelt er stor i Danmark, og selv om der har været en lønstigning, har vi i forhold til den varemængde, der bliver frembragt af arbejderne, ikke haft en større lønudgift end andre.

Det er også nødvendigt igen at slå fast, at de sociale udgifter, der i dag er bundet sammen med lønnen, er mindre i Danmark, end de er i andre lande. Derfor vil jeg sige, at når man tidligere i dag hørte en bemærkning om, hvor meget virksomhederne egentlig kan bære, og det i forbindelse med dagpengeordningen blev sagt, at det var 2½ mia kr., man måtte spare arbejdsgiverne for, så kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvad det egentlig er for en baggrund, man har, når man nævner noget sådant.

Hvis man i dag opretter en virksomhed og investerer i maskiner, er der ingen, der er i tvivl om, at maskinen både skal have energi, at den skal passes, og at man skal investere det nødvendige i reparationer på den. Men at mennesket, som er det afgørende element i produktionen, også skal have sygedagpenge, også skal have rimelige arbejdsforhold, et sikkert og sundt miljø, ja, det betragter man som en unødvendig udgift. Det er, selv om fremskridtspartiet ikke kan lide at høre det, en reaktionær holdning med alt, hvad der ligger i begrebet reaktionær.

Derfor vil jeg endnu en gang understrege, at forudsætningen for at diskutere disse ting